

geweigerd, zich te voegen naar zijn lijfelijke aanraking, voordat één woord van innig verstaan tusschen hen gewisseld was.

En ze piekerde en tobde, kleine verschrikte Mientje, in haar gaan en komen naar en van haar naaihuizen, en onder haar werk konden haar worstelende gedachten haar geheel omvangen en zoo verloren was ze vaak in haar vorschend en wikkend gepeins, dat ze den muur tegenover zich als wijken zag en zich openen voor het beeld van den geliefde, vroeger niet dan vaag-soezend omdroomd in den waan van het zekere bezit, maar thans gretig opgeroepen en bestaard, met de angstige onrust van een vrouw, die niet wil verliezen, wat ze voelt dat het doel en de kern van haar leven is geworden.

Wouter, die het land had, meed het huis in de smalle straat. Hij wist niet goed, wat hij wilde. Het ééne oogenblik vond hij zichzelf een ellendeling, omdat hij zijn kleine argelooze vriendinnetje beleedigd had en dan weer noemde hij Mientje een stijf begijntje, een kruidje-roer-mij-niet, dat met haar overdreven preutschheid iederen man den verkeerden kant op zou jagen. Dat hij verliefd was op An, met 'r pittige snuitje, ontveinsde hij zich geen oogenblik, maar hij was er zich volkomen van bewust dat Annie voor hem niets anders was dan een leuke meid, aardig om eens pret mee te hebben. Toch was zijn ostentatieve hofmakerij van dien avond maar een uiting van dépit geweest en zijn eerlijke natuur verzette zich tegen de gedachte, de grap voort te zetten onder de oogen van Mientje, voor wie hij een genegenheid gevoelde, die hij nog niet vermocht te definieeren.

Annie verwonderde er zich wel eens over, waarom Wouter niet meer aankwam. Ze had er niet het flauwste vermoeden van, dat de jonge man met zijn eigen gevoelens streed, en dat haar zusje verdriet had, drong nauwelijks tot haar door. Aanvankelijk had ze wel eens een prik van zelfverwijt gevoeld, als ze na haar werk een eind had geloopt met Wouter, dien ze dikwijls en schijnbaar toevallig tegenkwam, en als ze dan thuis het stille, strakke gezichtje van Mientje tegenover zich aan tafel zag; maar heel ver ging dit zelfverwijt niet. Met haar oppervlakkige, wisselvallige natuur, kon ze de aanhankelijke trouw van haar zusje niet begrijpen, veel minder waardeeren. — Wat piekerde dat kind toch over dien jongen — dacht ze geringschattend — alsof hij de eenige man op aarde was. Voor hem tien anderen ! Hij was nu dolverliefd op haar, An, en zij op hem; maar op den duur zou het toch vervelen, altijd dezelfde, en ze dacht er niet aan, met hem te trouwen.... een arm kantoorklerkje. Neen, zij zou wel zorgen dat ze wat beters kreeg. Maar nu was ze nog jong en wilde ze van haar leven genieten. Mien was zoo zwaar op de hand, op die manier kwam je er niet. Het was eigenlijk wel goed, dat ze vroeg leerde, zich niet door het leven op den kop te laten zitten. En Mien zei er nooit